

Arrest

nr. 187 914 van 1 juni 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 22 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 mei 2017.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. HARDY, loco advocaat E. STESENS, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, heeft zich vluchteling verklaard op 11 april 2017.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 13 april 2017 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 5 mei 2017.

1.3. Op 12 mei 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 15 mei 2017 per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Sohag, dorp Khoreizad, de Egyptische nationaliteit te bezitten en een kopt te zijn. Uw vader is in 2011 overleden ten gevolge van een slechte gezondheid. Uw moeder bleef achter met uw zus (die nog met haar gezin in uw dorp woont), u zelf en nog twee broers.

In 2007 behaalde u uw diploma informatica, doch u verdiende uw brood als schilder in uw regio.

In november 2011 kwam het in uw regio tot een geschil tussen H.(...) A.(...), een christen, en twee moslim broers, M.(...) en M.(...) A.(...) N.(...), omdat H.(...) zijn magazijn wilde uitbreiden en dit tegen de zin was van deze moslims. Toen ook de werknemers van H.(...) zich begonnen te bemoeien en M.(...) op een steen viel, naar het ziekenhuis werd gebracht en aan zijn verwondingen bezweek, liep de zaak uit de hand. M.(...) nam immers de moslims uit de omliggende dorpen op sleeptouw die de panden van de christenen in uw dorp begonnen te vernielen en hen in elkaar begonnen te slaan.

U stond op dat moment voor uw huis, kortbij de kerk, en toen u het tumult hoorde snelde u naar die plek omdat u familie had wonen in de buurt van H.(...), en bracht u uw grootmoeder en nog een aantal familieleden in veiligheid in de kerk. U belde de politie, maar deze wilde niet tussenkomen, vervolgens belde u het leger, maar die zeiden dat het een intern probleem was. Uiteindelijk belde u 'de leider van de zuidelijke regio' en ook die gaf u te verstaan dat het een intern probleem was.

Daarna trokken de moslims verder naar de supermarkt van K.(...) en K.(...) T.(...) en namen ze de winkel in beslag. Vervolgens gingen ze naar hun huis, sloegen de vrouw van K.(...) en doodden deze laatste. Ook de zoon van K.(...) werd hard geslagen. Op het moment dat deze feiten zich afspeelden, stond u op straat met nog een aantal mensen. U deelde stroomkabels uit aan mensen zodat ze zich tegen eventuele belagers konden verdedigen. Uiteindelijk bracht u een aantal veiligheidsagenten die zich in de buurt van de kerk bevonden op de hoogte en trokken jullie naar het huis van K.(...) en K.(...), waar jullie nog probeerden de nodige zorgen te verstrekken. Uiteindelijk liet de 'liwa' nog een ambulance aanrukken, doch K.(...) stierf op weg naar het ziekenhuis.

U keerde daarna terug naar huis en belde de tv-zender 'al Tariq' en gaf een interview over wat u allemaal had gezien.

Daar uw moeder zich niet goed voelde ging u samen met uw broer G.(...) naar een apotheek. Op weg ernaar toe werd u door kinderen toegeroepen 'sterke man die op tv komt, als je een man bent, kom dan naar buiten'. Even later kreeg uw broer een telefoontje van een vriend die zei dat er bij u thuis problemen waren en toen jullie de terugweg aanvatten werden jullie tegengehouden en aangesproken door een aantal mannen, meer dan 15, die u zeiden 'hier is de held, de sterke man die de tv-zender heeft gebeld en elektrische kabels aan de mensen heeft gegeven'. Op dat moment dachten u en uw broer dat jullie laatste uur had geslagen, tot op het moment dat een politiewagen passeerde en jullie belagers de vlucht namen. De officier die uitstapte vroeg u tot twee keer toe of u iemand onder hen had herkend en alhoewel dit wel het geval was, ontkende u dit. Uw moeder had in deze periode immers haar broer in Nederland gebeld met de vraag om u uit te nodigen naar Nederland en u vreesde dat, mocht u klacht indienen, dit de uitreisprocedure zou belemmeren. Uw moeder besloot jullie onder te brengen bij een tante in Tahta, waar u twee dagen verbleef en vervolgens naar een tante in Caïro trok. U had immers van een vriend gehoord dat uw belagers nog steeds naar u op zoek waren en gezien Tahta niet ver van uw dorp ligt en uw oom er een bekend figuur is, kon men u daar gemakkelijk op het spoor komen. Uw broer G.(...) hervatte zijn legerdienst.

Uw moeder en broer A.(...) bleven in het dorp wonen, doch ook zij vertrokken in december 2012 naar Caïro om dan uiteindelijk in juli 2015 naar Amerika te vertrekken, hun aanvraag voor migratie was aanvaard, en waar ze intussen een verblijfsvergunning hebben gekregen. Uw broer G.(...), die ook eigen problemen had gekend, was er in augustus 2014 al in geslaagd met de hulp van een kennis het land te verlaten en naar Canada te gaan, waar hij, zoals u stelt, asiel heeft verkregen.

In Caïro regelde u uw documenten en éénmaal uw paspoort en visum in orde waren, verliet u op 17/02/2011, legaal het land via de luchthaven en vloog u naar Amsterdam, waar u familie had. Na het verlopen van uw visum, dat drie maanden geldig was, verbleef u hier illegaal. U had geen nood aan een statuut omdat u hier intussen een vriendin had. In 2013 kwam er echter een einde aan jullie relatie en was u zo slecht gehumeurd en zat zo diep in de put, dat u zich niet bezighield met het regelen van uw verblijf.

U kwam af en toe gedurende een paar dagen naar België, waar u in maart 2015 uw huidige Slovaakse vriendin hebt leren kennen. Sinds augustus 2015 verblijft u in België en dienden jullie een aanvraag in om samen te wonen.

Op 9 maart 2017 werd u gecontroleerd door de Belgische autoriteiten, werd er vastgesteld dat u zich illegaal op het grondgebied bevond en werd u overgebracht naar het centrum voor illegalen teneinde u van het grondgebied te verwijderen. Op 11 april 2017 dient u een asielaanvraag in.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève en wel om volgende redenen.

Zo schetst u ten overstaan van de ambtenaar van Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) de situatie in uw dorp in november 2011: u verhaalt over het geschil tussen H.(...), de christen en de moslims, u schetst de vernielingen die werden aangericht en verwijst naar het gegeven dat twee christenen op 28 november 2011 de keel werden overgesneden. Nergens uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat ook u op één of andere manier hierbij betrokken was, u beperkt zich louter tot de weergave van deze incidenten. De enige uitspraak in kader van dit specifieke gehoor waaruit enige persoonlijke betrokkenheid kan worden afgeleid, is uw verklaring dat u geïnterviewd werd door de tv-zender 'Al Tariq' en dat u daar verklaarde wat er zich had voorgedaan (Vragenlijst CGVS). Ten overstaan van het CGVS schetst u een heel ander beeld van uzelf: zo voorzag u vooreerst mensen die het slachtoffer van geweld dreigden te worden van elektrische kabels zodat ze zich in geval van nood zouden kunnen weren, de aanvallers zouden dan door deze kabels worden geëlektrocuteerd, zo stelt u. U voegt nog toe dat u dit via de daken deed, u gooide kabels naar iedereen (CGVS p.4, 6). Voorts stelt u persoonlijk naar de woning van K.(...) en K.(...) te zijn gegaan om hulp te bieden (CGVS p.4, 6) en geeft u aan dat u diegene bent die de politie en het leger verwittigd heeft (CGVS p.4). U gevraagd waarom u zulks nooit eerder hebt verteld, geeft u aan dat men u in kader van dit eerste gehoor aangemaand had het kort te houden (CGVS p.6-7). Uw uitleg kan niet overtuigen, het CGVS accepteert dat uw verklaringen ten overstaan van DVZ bondig moeten zijn, doch kan er toch van worden uitgegaan dat, mocht u effectief op een actieve manier betrokken zijn geweest bij deze incidenten, u dit ook duidelijk te kennen zou hebben gegeven en zich niet zou hebben beperkt tot een loutere opsomming van gebeurtenissen zonder daarbij enige persoonlijke betrokkenheid te vermelden.

Het weinig geloofwaardig karakter van uw verklaringen wordt nog onderstreept door het gegeven dat u ten overstaan van de DVZ onvermeld liet dat u en uw broer G.(...) op de terugweg van de apotheek staande gehouden werden door op zijn minst 15 personen die opsomden wat u allemaal had gedaan (kabels geleverd, tv verwittigd, enz.). U onderlijnt de 'heftigheid' van dit incident nog eens met de woorden '15 tegen 2, we dachten dat we doodgingen, op dat moment wisten we dat we zouden sterven' (CGVS p.5). Dat u een dergelijk persoonlijke bedreiging en intimiderend voorval, uit uw verklaringen blijkt immers dat u dit zo wel degelijk hebt ervaren, onvermeld zou laten is totaal onbegrijpelijk waardoor ook uw verschoning dat de tolk van DVZ u aangemaand zou hebben enkel de hoofdpunten te geven op geen enkele manier kan overtuigen. Bovendien kan dit incident bezwaarlijk beschouwd worden als een detail, gezien de ernst die u hieromtrent wil laten uitschijnen. Evenmin kan het overtuigen dat u ten overstaan van de politie zou hebben gelogen toen ze u vroegen of u iemand van uw belagers had herkend en ze uitermate bereid waren een proces-verbaal (pv) op te stellen (CGVS p.5). U naar de reden hiervoor gevraagd, stelt u dat u bezig was met de voorbereidingen voor uw reis en dat het laten opstellen van een pv dit wel eens zou kunnen belemmeren. Andermaal kan uw toch wel lakse houding niet overtuigen, temeer u aangeeft dat uw moeder en broer nog in jullie dorp bleven wonen, waar ook deze personen woonachtig waren. U erop gewezen dat deze personen zich wel eens zouden kunnen wreken op hen wanneer ze u niet te pakken zouden krijgen, antwoordt u dat ze dat niet kunnen doen omdat u niet het enige doelwit bent, alle jongeren van uw dorp zouden zijn betrokken en geeft u uiteindelijk aan dat u diegene bent die de kabels uitgedeeld heeft, de tv-zender heeft gecontacteerd enz., wat echter totaal aan de vraag voorbij gaat (CGVS p.7).

Weinig aannemelijk is ook het gegeven dat u, na een tweetal dagen in Tahta te hebben verbleven, u nog een tweetal maanden in Caïro verblijft en dit om uw documenten te regelen. Moest u effectief een vrees voor uw leven koesteren, dan kan het bezwaarlijk overtuigen dat u nog dusdanig lang in het land blijft, te meer u bij een tante woonde. Mochten uw belagers u effectief willen opsporen, kon u toch niet

uitsluiten dat ze u hier wel eens zouden kunnen vinden, temeer u er blijkbaar ook niet echt op uit was onder te duiken. Zo ging u naar de kerk, ging u zelfs verschillende keren naar de ambassade om uw documenten te regelen en ging u wel eens op restaurant met uw neven, nu niet bepaald een houding die in overeenstemming is te brengen met de door u beweerde vrees voor vervolging (CGVS p. 2).

Wat de door u beweerde vrees echter op fundamentele wijze ondermijnt is het gegeven dat u na drie maanden legaal in Nederland te hebben verbleven, u bent er aangekomen op 17 februari 2012, er dan tot augustus 2015 illegaal verblijft, nalaat om asiel aan te vragen én hiervoor geen enkele valabele, laat staan overtuigende, reden kunt aanreiken. U stelt dat u er een vriendin had en u geen nood had aan een asielprocedure. Moest u effectief een dusdanige vrees koesteren dan kan er toch van uitgegaan worden dat u alle mogelijke inspanningen zou leveren om aan de bevoegde autoriteiten bescherming te vragen, zeker wanneer u dan ook nog eens stelt dat uw relatie in 2013 op de klippen liep (CGVS p.2). U hiernaar gepeild stelt u dat u in een slechte psychologische toestand verkeerde en u hier niemand kende, wat toch een zeer bizarre uitspraak is voor iemand die daar zo'n drietal jaar heeft gewoond.

U komt dan naar België omdat u intussen een Slovaakse vriendin heeft die hier woonachtig is, maar nog vraagt u geen asiel aan, jullie hadden wel een aanvraag ingediend om te kunnen samenwonen. Uiteindelijk dient u een asielaanvraag in omdat u bij een controle wordt tegengehouden en naar het centrum voor Illegalen wordt overgebracht (CGVS p.2-3). Het hoeft geen betoog dat deze houding niet compatibel is met de houding van iemand die duidelijk laat uitschijnen omwille van een vrees voor zijn leven het land te hebben verlaten en de vaststelling dat u al die jaren hebt gewacht alvorens een asielaanvraag in te dienen komt, en zoals reeds werd aangestipt, uw geloofwaardigheid allerminst ten goede.

Uit het geheel van bovenstaande observaties blijkt dat u de door u aangehaalde persoonlijke motieven totaal niet aannemelijk hebt gemaakt en dient u dan ook de vluchtelingenstatus te worden geweigerd.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende stukken neer: uittreksel uit het paspoort van uw moeder en haar Amerikaanse verblijfsvergunning, identiteitskaart moeder, uittreksel paspoort van uw broer A.(...) en diens Amerikaanse verblijfsvergunning, identiteitskaart broer A.(...), uw identiteitskaart en uw visakaart, uittreksel paspoort van uw broer G.(...) en diens Canadese verblijfsvergunning. Deze stukken hebben betrekking op uw identiteit en op deze van uw familie en op hun statuut in het buitenland, gegevens die hier op zich niet ter discussie staan. Voorts de verklaringen van uw broer G.(...) aangaande diens problemen en een vertaling naar het Engels, twee medische attesten opgemaakt in hoofde van uw broer G.(...) en vertalingen in het Engels (daterend van 2012 en 2014), proces-verbaal in hoofde van uw broer G.(...) (dd.2012). Deze stukken hebben louter betrekking op uw broer en staan hier niet ter discussie. Vervolgens een door u geschreven lijst van incidenten in Egypte en verschillende processen-verbaal van slachtoffers die tijdens de door u benoemde incidenten eigendommen hebben verloren, u komt hier niet in voor (CGVS p.8) en bijgevolg vermogen ook deze stukken geen ander licht te werpen op uw motieven. U verwijst nog naar een stuk op uw MP3 speler waarop u een interview geeft aan al- Tariq, ook dit vermag bovenstaande appreciatie niet in positieve zin om te buigen, daar een dergelijk stuk slechts waarde heeft ter ondersteuning van een geloofwaardig asielrelaas (CGVS p.5). Er blijkt immers uit bovenstaande observaties dat er aan de door u aangehaalde persoonlijke motieven geen geloof kan worden gehecht.

Het CGVS erkent verder dat koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat in de zomer van 2013, na de afzetting van president Morsi en de gewelddadige uiteendrijving van pro-Morsi-betogers, een golf van geweld plaatsvond tegen kerken, christenen en hun bezittingen. Sinds het einde van 2013 is het aantal en de ernst van gewelddaden tegen koptische christenen evenwel flink afgenomen. In mei 2014 werd generaal Abdel-Fattah al-Sisi tot president verkozen en hij toonde zich vastbesloten de autoriteit van de overheid te herstellen. President

al-Sisi bezwoer de daders van sektarisch geweld voor de rechter te brengen en beloofde de kerken die waren beschadigd weer op te bouwen. Hij bezocht verschillende keren koptische kerstvieringen en sprak zich herhaaldelijk uit voor religieuze tolerantie en tegen sektarisch geweld. Sinds eind 2013 doen er zich nog sporadisch sektarische incidenten voor, in het bijzonder in Opper-Egypte. Hoewel het aantal ontvoeringen, in de meeste gevallen voor losgeld, en gevallen van afpersing van christenen is afgenomen, blijven deze incidenten voorvallen, vooral in Opper-Egypte. Uit de beschikbare informatie blijkt verder dat, onder het bewind van president al-Sisi, de overheid bereid is en meer inspanningen doet om christenen te beschermen. De politie heeft haar aanwezigheid en autoriteit hersteld en de autoriteiten treden op in geval van sektarische confrontaties. De autoriteiten hanteren vaak traditionele verzoeningsmechanismen om sektarische conflicten en spanningen op te lossen. Deze aanpak wordt bekritiseerd omdat de moslimgemeenschap vaak wordt voorgetrokken en juridische vervolging alzo uitblijft, hetgeen een klimaat van straffeloosheid in de hand werkt. Op 9 maart 2017 vond een dubbele aanslag plaats tegen koptische kerken in de steden Tanta en Alexandrië. Deze aanslagen werden opgeëist door IS (Islamitische Staat). Uit de beschikbare informatie blijkt dat de autoriteiten maatregelen nemen om nieuwe aanslagen te vermijden. President al-Sisi kondigde voor drie maanden de noodtoestand af. In het hele land zullen openbare gebouwen en infrastructuur door militairen worden beschermd.

Hoewel koptische christenen in Egypte te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen en geweld, kan evenwel niet gesteld worden dat het loutere feit kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus - Egypte Veiligheidssituatie van 10 mei 2016) blijkt dat straatprotesten er sinds het aantreden van president Sisi in mei 2014 zeldzaam zijn geworden. Ook de gewapende acties van de Moslimbroeders, die nog weinig van zich laten horen, lijken stilaan tot het verleden te behoren. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur echter fel toegenomen. Vele aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sināi (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sināi is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein. De meeste aanvallen van de WS vinden plaats in de noordelijke Sināi waar sedert medio 2013 een militaire confrontatie bezig is tussen jihadisten en het Egyptische leger en politie. Dit conflict duurde voort in 2015-2016, en het aantal confrontaties tussen de Egyptische veiligheidsdiensten en de jihadisten werden zelfs talrijker. Het zwaartepunt van de strijd tussen de Egyptische veiligheidstroepen en Wilayat al-Sina bevindt zich in noordoost Sināi en lijkt zich vooral te concentreren rondom drie districten, in casu Arish, Sheik Zuweid en Rafah.

De Wilayat Sināi maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Grootschalige aanvallen gericht tegen de Egyptische ordetroepen hebben bij de militairen en bij de politie bijzonder veel slachtoffers veroorzaakt. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van Wilayat al Sina gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De WS zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015.

Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven

gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren.

Naast de confrontaties in de Sinai pleegt de WS af en toe aanslagen elders in Egypte, en dan vooral in Greater Cairo, waarbij soms burgerslachtoffers te betreuren vallen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de rechtspraak van de Raad van State van 25 september 1986 nr. 26.933, de artikelen 8 en 14 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing niet of althans onvoldoende met redenen is omkleed en dat hieruit geenszins blijkt dat er een afweging is gemaakt tussen zijn belangen enerzijds en deze van de Staat anderzijds terwijl het belang van de Staat bij de maatregel nihil is en integendeel de schade die aan verzoeker zou worden berokkend enorm is. Verzoeker vervolgt dat de middelen tegen de overwegingen in hun geheel genomen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de rechtspraak van de Raad van State, artikel 8 *juncto* artikel 14 EVRM en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen stellen dat de motivering in feite en in rechte afdoende moet zijn en dat uit alle motieven zelf moet blijken dat de overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen. Verzoeker stelt dat op geen enkele wijze blijkt dat zijn verklaringen niet met de waarheid zouden overeenstemmen en dat niet vergeten mag worden dat hij zeer traumatische gebeurtenissen heeft meegemaakt waardoor bepaalde feiten bewust worden verdrongen en het ophangen van een coherent verhaal bijzonder moeilijk is geworden.

Vervolgens onderneemt hij een poging om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Verzoeker meent vooreerst dat hem niet kwalijk kan worden genomen dat hij tijdens het korte verhoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken de feiten beknopt weergaf en dat hij slechts tijdens het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn asielrelaas gedetailleerd vertelde. Hij werpt in dit verband op dat hij bij het invullen van de vragenlijst al zijn problemen heeft aangehaald, doch hij hier voor de Dienst Vreemdelingenzaken niet verder kon op ingaan nu men hem steeds inperkte door te stellen dat hij voor het Commissariaat-generaal zijn problemen uitgebreider kon bespreken en er voor de Dienst Vreemdelingenzaken slechts een beperkt gehoor zou worden afgenomen. Hij ging er derhalve vanuit dat hij zijn problemen verder kon toelichten in het meer uitgebreide interview voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, reden waarom er niet werd ingegaan op alle details inzake de problemen welke hij ondervond in zijn land van herkomst.

Voorts acht verzoeker het aannemelijk dat hij nog de tijd nodig om zijn visum en uitreis uit Egypte te plannen in het land verbleef. Waar kon hij in de tussentijd immers naartoe? Hij was in deze periode echter vanzelfsprekend voorzichtig en kwam slechts buiten indien noodzakelijk.

Daarnaast acht verzoeker het begrijpelijk dat hij niet eerder asiel aanvroeg. Hij koesterde naar eigen zeggen immers nog steeds de hoop zijn oude leven terug te kunnen opnemen. Na verloop van de jaren, nadat hij alles een plaats had kunnen geven, diende hij evenwel vast te stellen dat dit een utopie betrof. Tot slot werpt verzoeker op dat algemeen geweten is dat Koptische christenen het slachtoffer worden van het vijandige en agressieve gedrag van radicale moslims, waarbij deze problemen zodanig

systematisch en ingrijpend zijn dat zij het leven in Egypte ondraaglijk maken. Verzoeker zag zich naar eigen zeggen dan ook genoodzaakt het land te ontvluchten. Hij volhardt dat de feiten zich hebben voorgedaan, zoals door hem werd verklaard. Deze verklaringen worden volgens verzoeker ondersteund door de praktijk, alsook door de door hem voorgelegde stukken, die de door hem ondervonden problemen ondersteunen en hiervan bewijs opleveren. Het Commissariaat-generaal bevestigt bovendien dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp uitmaken van discriminatoire maatregelen en dat de situatie van Kopten in Egypte zelfs zorgwekkend is, aldus nog verzoeker, die nogmaals benadrukt dat de praktijk dan ook aanleunt bij zijn asielrelaas.

Wat de subsidiaire bescherming betreft, voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen enkele motivering geeft waarom hem het subsidiair beschermingsstatuut niet kan worden verleend. Verzoeker benadrukt dat uit de Memorie van Toelichting bij de "Wet" blijkt dat het voldoende is dat wordt aangetoond dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land, en dat het begrip willekeurig geweld wijst op een algemene situatie en niet verzoenbaar is met het feit dat wie zich hierop beroept zou moeten aantonen dat hij persoonlijk een reëel risico zou lopen. Verzoeker voert aan dat hij op geen enkele bescherming van zijn autoriteiten kan rekenen en hij derhalve bij terugkeer naar Egypte een vogel voor de kat is. Hij wijst erop dat in de bestreden beslissing niet wordt ontkend dat hij een Koptische christen is, ten gevolge waarvan hij in Egypte het voorwerp uitmaakt van discriminatoire maatregelen. Bovendien blijkt uit algemeen gekende informatie en rapporten dat er sprake is van geweld en vervolging ten aanzien van Koptische christenen, hetgeen evenmin wordt ontkend. Uit niets blijkt dat de situatie heden verbeterd is, integendeel bevestigen de recente ontwikkelingen in Egypte, waarbij talrijke Koptische christenen werden vermoord en aanslagen op Koptische kerken werden gepleegd, des te meer de penibele situatie waarin Koptische christenen zich thans in Egypte bevinden, aldus nog verzoeker, die hieraan toevoegt dat ook de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigt dat de situatie van Kopten in Egypte zelfs zorgwekkend is. Verzoeker wijst er in dit verband op dat ook het EHRM in haar arrest van 6 juni 2013 oordeelde dat de terugkeer van Koptische christenen naar Egypte een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM. Bovendien is ook de algemene veiligheidssituatie alarmerend, zoals blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing. Verzoeker meent dan ook dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een totaal onredelijke beslissing heeft getroffen, welke disproportioneel is en hem minstens het voordeel van de twijfel had moeten worden verleend. Hij besluit dat de motieven van de bestreden beslissing niet evenredig zijn en zelfs in wanverhouding met het gestelde doel, en op onevenredige wijze zijn rechten aantasten en in verdere orde zijn leven en vrijheid in gevaar kunnen brengen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de fundamentele rechten van de mens zoals die blijken uit het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing nalaat een passende belangenafweging te maken en dat geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen. Hij poneert dat hij bij een terugkeer naar zijn land het slachtoffer zal worden van gewelddaden en dat zulks indruist tegen de principes van een rechtsstaat en in het bijzonder tegen artikel 3 EVRM. Hij herhaalt dat ook het EHRM in haar arrest van 6 juni 2013 oordeelde dat de terugkeer van Koptische christenen naar Egypte een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM.

2.3. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij zich op de Dienst Vreemdelingenzaken beperkte tot een loutere opsomming van de gebeurtenissen in zijn dorp in november 2011 zonder daarbij enige persoonlijke betrokkenheid te vermelden, terwijl hij blijkens zijn verklaringen ten overstaan van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een actieve manier betrokken zou zijn geweest bij deze incidenten, (ii) hij ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken onvermeld liet dat hij en zijn broer op de terugweg van de apotheek staande werden gehouden door op zijn minst 15 personen die opsomden wat hij allemaal gedaan had, (iii) het evenmin kan overtuigen dat hij ten overstaan van de politie zou hebben gelogen toen ze hem vroegen of hij iemand van zijn belagers had herkend en ze uitermate bereid waren een proces-verbaal op te stellen, zoals wordt toegelicht, (iv) het niet kan overtuigen dat hij, moest hij effectief een vrees voor zijn leven koesteren, nog een tweetal maanden in Caïro verbleef, temeer hij er blijkbaar ook niet echt op uit was onder te duiken daar uit zijn verklaringen blijkt dat hij naar de kerk ging, verschillende keren naar de ambassade ging om zijn documenten te regelen en wel eens op restaurant ging met zijn neven, houding welke niet bepaald in overeenstemming te brengen is met de door hem beweerde vrees voor vervolging, (v) hij een drietal jaar illegaal in Nederland heeft gewoond zonder asiel aan te vragen en hij sinds

augustus 2015 in België verblijft doch pas een asielaanvraag heeft ingediend nadat hij bij een controle werd tegengehouden en naar het centrum voor illegalen werd overgebracht, houding welke zijn geloofwaardigheid allerminst ten goede komt, (vi) de door hem neergelegde documenten de appreciatie van zijn asielaanvraag niet in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht, (vii) hoewel Koptische christenen in Egypte te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen en geweld, niet kan gesteld worden dat het loutere feit kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming en (viii) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties gekenmerkt worden dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, S2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. Daargelaten de vraag of verzoeker kan worden gevolgd waar hij in het eerste middel stelt dat uit alle door hem opgesomde normen voortvloeit dat de motivering afdoende moet zijn, stelt de Raad vast dat verzoeker met deze uiteenzetting enkel en alleen de schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht beoogt aan te tonen. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt met zijn betoog evenmin duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt immers dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 12 mei 2017 (CG nr. 1712816), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4.3. In de mate verzoeker aanhaalt dat uit de bestreden beslissing geenszins een afweging blijkt tussen zijn belangen enerzijds en deze van de staat anderzijds, dat de bestreden beslissing disproportioneel is en dat de motieven van de bestreden beslissing niet evenredig zijn en zelfs in wanverhouding met het gestelde doel, en op onevenredige wijze zijn rechten aantasten en in verdere orde zijn leven en vrijheid in gevaar kunnen brengen, benadrukt de Raad dat zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts gemachtigd is om een vreemdeling als vluchteling te erkennen indien wordt aangetoond dat hij beantwoordt aan de omschrijving gegeven in artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire bescherming kan slechts worden toegekend indien voldaan is aan de voorwaarden vervat in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid. De commissaris-generaal alsook de Raad zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een vreemdeling die niet aan de in deze verdragsbepaling of voornoemde artikels van de Vreemdelingenwet vervatte voorwaarden voldoet, toch als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire bescherming toekennen op basis van een belangenafweging.

In zoverre verzoeker de rechtspraak van de Raad van State alsook artikel 8 *juncto* artikel 14 van het EVRM betreft in zijn betoog, kan de Raad slechts vaststellen dat hij niet de minste toelichting geeft op welke wijze de bestreden beslissing zou ingaan tegen deze rechtspraak of in welke opzicht de

bestreden beslissing met schending van de aangehaalde artikelen zou zijn genomen. Bij ontstentenis van enige toelichting is dit onderdeel van het eerste middel onontvankelijk.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zo de door verzoeker verhaalde gebeurtenissen in zijn dorp in november 2011 op zich niet worden betwijfeld, slaagt verzoeker er geenszins in te overtuigen dat hij persoonlijk op een actieve manier bij deze incidenten betrokken zou zijn geweest, noch dat hij in de nasleep ervan persoonlijk zou zijn geviséerd of vervolgd.

2.6.1. Zo wijst de commissaris-generaal terecht op verzoekers extreem laattijdige asielaanvraag. Verzoekers houding – hij heeft een drietal jaar illegaal in Nederland gewoond zonder asiel aan te vragen en hij verblijft sinds augustus 2015 in België doch heeft pas een asielaanvraag ingediend op 13 april 2017 nadat hij bij een politiecontrole werd tegengehouden en naar het centrum voor illegalen werd overgebracht – getuigt immers allerminst van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*. De argumentatie in het verzoekschrift dat het aannemelijk is dat verzoeker niet eerder asiel aanvraagde, dat hij immers nog steeds de hoop koesterde om zijn oude leven terug te kunnen opnemen, doch hij na verloop van de jaren, nadat hij alles een plaats had kunnen geven, diende vast te stellen dat dit een utopie betrof, kan allerminst als afdoende verschoning worden aanvaard en kan niet vergoelijken waarom hij al die tijd heeft nagelaten om minstens een poging te ondernemen om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de vrees die hem noopte zijn land van herkomst te verlaten, dan wel die hem verhindert ernaar terug te keren. Verzoeker verbleef immers meerdere jaren illegaal in Nederland en België waardoor hij niet kon uitsluiten bij een controle te worden aangehouden en het risico te lopen eventueel naar zijn thuisland te worden gerepatriëerd. Dat verzoeker dermate lang wachtte om zich vluchteling te verklaren, en dit terwijl zijn verblijf uiterst precair was en hij reeds ervaren had niet legaal in Nederland te kunnen verblijven, toont dan ook aan dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Verzoekers gedrag vormt immers een contra-indicatie voor de ernst van door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming en kan bezwaarlijk getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Uit verzoekers verklaringen “CG: En waarom dan nu een asielaanvraag? AZ: Omdat we een probleem kenden tijdens het samenwonen, wijkagent kwam drie keer langs, ik wachtte op positief, maar de burgemeester had probleem met de woning, werd niet goedgekeurd omdat

elektriciteit niet in orde was, moest een ander appartement zoeken en dan asiel aangevraagd omdat ik naar hier werd gebracht. CG: Dat is de reden? AZ: Ja, we dienden alle documenten in, enkel nog een vakje met adres moest ingevuld worden en dan kreeg ik een oranje kaart, ze waren van onze samenwoning overtuigd, ik wou een normaal leven hebben in België.” (administratief dossier, stuk 3, p. 3) blijkt overigens andermaal dat hij met het indienen van een asielaanvraag niet zozeer internationale bescherming tegen een vrees voor vervolging in zijn land van herkomst beoogde doch eerder een legaal verblijfsstatuut in België voor ogen had. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad reeds de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees. De argumentatie in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen.

2.6.2. De geloofwaardigheid van verzoekers relaas wordt verder onderuit gehaald door de vaststellingen dat (i) hij zich op de Dienst Vreemdelingenzaken beperkte tot een loutere opsomming van de gebeurtenissen in zijn dorp in november 2011 zonder daarbij enige persoonlijke betrokkenheid te vermelden, terwijl hij blijkens zijn verklaringen ten overstaan van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een actieve manier betrokken zou zijn geweest bij deze incidenten en (ii) hij ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken onvermeld liet dat hij en zijn broer op de terugweg van de apotheek staande werden gehouden door op zijn minst 15 personen die opsomden wat hij allemaal gedaan had.

De Raad benadrukt dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormden van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om al zijn asielmotieven kort uiteen te zetten. Bovendien werd aan verzoeker op het einde van het interview de mogelijkheid geboden om bijkomende opmerkingen te geven en werd hem uitdrukkelijk gevraagd of hij nog iets wenste toe te voegen, waarop hij repliceerde *“Neen, ik wens niets toe te voegen aan mijn eerdere verklaringen.”* (administratief dossier, stuk 5, vraag 3.5. en 3.7.). Verzoeker maakte evenwel op geen enkel ogenblik melding van het feit dat hij zelf op een actieve manier betrokken zou zijn geweest bij de incidenten in zijn dorp in november 2011. Nochtans werd hem uitdrukkelijk gevraagd *“Was u rechtstreeks betrokken bij de gebeurtenissen op 28-11-2011?”*, waarop hij slechts vermeldde dat hij werd geïnterviewd door de televisiezender ‘Al Tariq’. Zo verzoeker daadwerkelijk mensen die het slachtoffer van geweld dreigden te worden voorzag van elektrische kabels zodat ze zich in geval van nood konden weren, zo hij persoonlijk naar de woning van K. en K. is gegaan om hulp te bieden en zo hij diegene was die de politie en het leger verwittigd heeft, mag echter redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeker deze feiten spontaan zou hebben vermeld, minstens wanneer hem expliciet werd gevraagd naar zijn persoonlijke betrokkenheid bij de door hem aangehaalde gebeurtenissen. Dit klemmt des te meer daar verzoekers handelingen aan de basis zouden liggen van het incident waarbij hij door 15 personen werd staande gehouden, bedreigd en geïntimideerd, incident waarvan hij bij het invullen van de vragenlijst overigens evenmin gewag heeft gemaakt, terwijl dit incident nochtans blijkens zijn verklaringen voor het Commissariaat-generaal zijn rechtstreekse vluchtaanleiding uitmaakt (administratief dossier, stuk 3, p. 5). Niettegenstaande de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoering of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan wel redelijkerwijs van verzoeker worden verwacht dat hij dermate essentiële elementen in zijn relaas bij aanvang van de asielprocedure spontaan zou vermelden zo deze op enige waarheid zouden berusten. Dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken kort moest zijn, doet hieraan geen afbreuk. Het is overigens niet ernstig om na confrontatie met de bestreden beslissing op algemene wijze kritiek te uiten op het verloop van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad wijst erop dat niets verzoeker ervan weerhield om een opmerking te formuleren indien hij zich niet akkoord kon verklaren met de manier waarop hij werd gehoord. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker heeft nagelaten dit te doen en dat hij de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken zonder voorbehoud heeft ondertekend en aldus te kennen heeft gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht, volledig en correct zijn. Verzoeker geeft aldus geen aanvaardbare verklaring voor het niet vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken van dergelijke cruciale elementen in zijn relaas zodat deze omissies zijn algehele geloofwaardigheid verder op de helling zetten.

2.6.3. Voorts kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden bijgetreden waar in de bestreden beslissing nog wordt uiteengezet *“Evenmin kan het overtuigen dat u ten overstaan van de politie zou hebben gelogen toen ze u vroegen of u iemand van uw belagers had herkend en ze*

uitermate bereid waren een proces-verbaal (pv) op te stellen (CGVS p.5). U naar de reden hiervoor gevraagd, stelt u dat u bezig was met de voorbereidingen voor uw reis en dat het laten opstellen van een pv dit wel eens zou kunnen belemmeren. Andermaal kan uw toch wel lakse houding niet overtuigen, temeer u aangeeft dat uw moeder en broer nog in jullie dorp bleven wonen, waar ook deze personen woonachtig waren. U erop gewezen dat deze personen zich wel eens zouden kunnen wreken op hen wanneer ze u niet te pakken zouden krijgen, antwoordt u dat ze dat niet kunnen doen omdat u niet het enige doelwit bent, alle jongeren van uw dorp zouden zijn betrokken en geeft u uiteindelijk aan dat u diegene bent die de kabels uitgedeeld heeft, de tv-zender heeft gecontacteerd enz., wat echter totaal aan de vraag voorbij gaat (CGVS p.7)." Ook deze motieven, die door verzoeker in voorliggend verzoekschrift volledig ongemoeid worden gelaten, worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.6.4. Ook de vaststelling dat verzoeker nog de tijd nam om een legale uitreis te plannen en hij nog een tweetal maanden in Caïro verbleef om zijn documenten te regelen relativeert zijn bewering dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten omdat hij er vreesde voor zijn leven. Dit klemt des te meer daar hij, in tegenstelling tot wat wordt gesuggereerd in het verzoekschrift, in Caïro geenszins een ondergedoken leven leidde. Zo leest de Raad in het gehoorverslag: "CG: Wat deed u in die periode? AZ: Weggelopen van de problemen in mijn stad en wachten op mijn visum. CG: Maar wat deed u zoal? AZ: Voorbereiden van documenten, ik kreeg de documenten en ging naar de ambassade in Zamalek, Ahmad Sabri straat. CG: U ging zelf naar daar? AZ: Ja. CG: Verschillende keren? AZ: Ja, drie keer, paspoort aanvragen, documenten aanvragen en dan ophalen. CG: Wat deed u in die periode? AZ: Ik had een gewoon leven, ik ging naar de kerk en bleef bij mijn neven, we gingen naar de kerk, gaan eten, uitgaan en dan naar de ambassade gaan. CG: Wat bedoelt u met uitgaan. AZ: Naar het restaurant gaan, gaan eten. CG: Dus ook leuke dingen? AZ: Het was moeilijk voor mij om naar dorp te gaan en ik zat bij mijn tante en bereidde mij voor op vertrek. CG: Maar u deed ook dingen als op restaurant gaan? Ja." (administratief dossier, stuk 3, p. 2). Gelet op deze verklaringen kan verzoeker in het verzoekschrift bezwaarlijk ernstig volhouden dat hij in deze periode slechts buiten kwam 'indien noodzakelijk' en kan de commissaris-generaal worden gevolgd waar in de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat verzoekers houding opnieuw niet te rijmen valt met de door hem beweerde vrees voor vervolging.

2.6.5. Waar verzoeker er ter verklaring van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen nog op wijst dat hij zeer traumatische gebeurtenissen heeft meegemaakt waardoor bepaalde feiten bewust worden verdrongen en het ophangen van een coherent verhaal bijzonder moeilijk is geworden, slaagt hij er andermaal niet in de Raad te overtuigen. Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij bij machte is om een juist, precies en waarheidsgetrouw vluchtrelaas weer te geven en dat hij nauwkeurige, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de redenen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten. Daargelaten verzoekers blote beweringen dienaangaande, kan uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan op generlei wijze blijken dat traumatische ervaringen hem zouden verhinderd hebben om volwaardige en coherente verklaringen af te leggen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker tijdens de gehoren in staat was om gedetailleerde verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven. Bovendien werd door verzoeker op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van psychologische problemen waardoor hij moeilijkheden zou hebben bij het uiteenzetten van zijn relaas. Verzoeker brengt evenmin een medisch attest bij ter staving van zijn beweringen in dit verband. De vaststellingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing hebben overigens geenszins betrekking op details doch betreffen essentiële elementen van verzoekers vluchtrelaas.

2.6.6. Voor het overige komt verzoeker in wezen niet verder dan het louter volharden in de door hem uiteengezette vluchtmotieven, het poneren van een vrees voor vervolging, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking gemaakt door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas te herstellen, noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

2.7.1. De argumentatie in het verzoekschrift dat uit algemeen gekende informatie en rapporten blijkt dat er sprake is van geweld en vervolging ten aanzien van Koptische christenen, dat uit niets blijkt dat de situatie heden verbeterd is, dat integendeel de recente ontwikkelingen in Egypte, waarbij talrijke Koptische christenen werden vermoord en aanslagen op Koptische kerken werden gepleegd, des te meer de penibele situatie bevestigen waarin Koptische christenen zich thans in Egypte bevinden, dat ook de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigt dat de situatie van

Kopten in Egypte zelfs zorgwekkend is, dat het algemeen geweten is dat Koptische christenen het slachtoffer worden van het vijandige en agressieve gedrag van radicale moslims, waarbij deze problemen zodanig systematisch en ingrijpend zijn dat zij het leven in Egypte ondraaglijk maken en dat hij zich dan ook ter bescherming van zijn leven genoodzaakt zag het land te ontvluchten, volstaat voorts niet om aan te tonen dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming dient te worden aangenomen louter omwille van het feit dat hij tot de Koptische geloofsgemeenschap behoort.

De Raad erkent dat er sinds de afzetting van president Morsi en de gewelddadige uiteendrijving van pro-Morsi-betogers een golf van geweld plaatsvond tegen kerken, christenen en hun bezittingen. Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier ("*Country Policy and Information Note. Egypt: Christians*" van UK Home Office van november 2016 en COI Focus "*Egypte. Veiligheidssituatie (update)*" van 10 mei 2016), blijkt evenwel dat sinds het einde van 2013 het aantal en de ernst van gewelddaden tegen koptische christenen flink is afgenomen. In mei 2014 werd generaal Abdel-Fattah al-Sisi tot president verkozen en hij toonde zich vastbesloten de autoriteit van de overheid te herstellen. President al-Sisi bezwoer de daders van sektarisch geweld voor de rechter te brengen en beloofde de kerken die waren beschadigd weer op te bouwen. Hij bezocht verschillende keren koptische kerstvieringen en sprak zich herhaaldelijk uit voor religieuze tolerantie en tegen sektarisch geweld. Sinds eind 2013 doen er zich nog sporadisch sektarische incidenten voor, in het bijzonder in Opper-Egypte. Hoewel het aantal ontvoeringen, in de meeste gevallen voor losgeld, en gevallen van afpersing van christenen is afgenomen, blijven deze incidenten voorvallen, vooral in Opper-Egypte. Uit de beschikbare informatie blijkt verder dat, onder het bewind van president al-Sisi, de overheid bereid is en meer inspanningen doet om christenen te beschermen. De politie heeft haar aanwezigheid en autoriteit hersteld en de autoriteiten treden op in geval van sektarische confrontaties. De autoriteiten hanteren vaak traditionele verzoeningsmechanismes om sektarische conflicten en spanningen op te lossen. Deze aanpak wordt bekritiseerd omdat de moslimgemeenschap vaak wordt voorgetrokken en juridische vervolging alzo uitblijft, hetgeen een klimaat van straffeloosheid in de hand werkt. Op 9 maart 2017 vond een dubbele aanslag plaats tegen koptische kerken in de steden Tanta en Alexandrië. Deze aanslagen werden opgeëist door IS (Islamitische Staat). Uit de beschikbare informatie blijkt dat de autoriteiten maatregelen nemen om nieuwe aanslagen te vermijden. President al-Sisi kondigde voor drie maanden de noodtoestand af. In het hele land zullen openbare gebouwen en infrastructuur door militairen worden beschermd.

Waar verzoeker nog opwerpt dat het Commissariaat-generaal bovendien bevestigt dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp uitmaken van discriminatoire maatregelen en dat de situatie van de kopten in Egypte zelfs zorgwekkend is, wijst de Raad erop dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoeker maakte doorheen zijn verklaringen geen gewag van dergelijke ingrijpende problemen. Hij maakt dan ook niet aannemelijk dat er in zijn hoofde sprake is van discriminatie die zijn leven in zijn land van herkomst ondraaglijk maakt.

Gelet op het geheel van de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan, is hij aldus van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de situatie van de Koptische christenen in Egypte heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat, hoewel Koptische christenen in Egypte te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen en geweld, niet kan gesteld worden dat het loutere feit kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

2.7.2. In zoverre verzoeker nog verwijst naar het arrest M.E. c. France (zaak 50094/10) van het EHRM van 6 juni 2013, benadrukt de Raad dat uit dit arrest van het EHRM evenwel evenmin kan worden afgeleid dat Koptische christenen in Egypte actueel het voorwerp uitmaken van systematische vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. In onderhavig arrest besloot het EHRM dat er sprake is van

een schending van artikel 3 EVRM nu de verzoekende partij volgens het Hof aan de hand van overtuigende documenten had aangetoond dat hij persoonlijke vervolging diende te vrezen in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Uit de door de persoon in kwestie voorgelegde documenten, waarvan de authenticiteit niet werd betwist, bleek immers dat deze een gevangenisstraf van drie jaar riskeerde. Het is niet deze gevangenisstraf die het Hof deed besluiten dat er sprake is van een schending van artikel 3 EVRM daar hiermee de minimum level of severity, vereist voor artikel 3 EVRM, op zich niet wordt overschreden, doch wel het gegeven dat deze persoon omwille van zijn veroordeling wegens proselitisme een doelwit zou kunnen vormen voor vervolgingen en geweldplegingen door moslims en dit ongeacht het feit of hij opgesloten dan wel in vrijheid gesteld is. Het Hof heeft daarenboven twijfels of er voor dergelijke personen de mogelijkheid bestaat om beroep te doen op bescherming van de Egyptische autoriteiten (overwegingen 50-53 van het arrest). Uit het door verzoeker aangehaalde arrest blijkt aldus duidelijk dat Frankrijk veroordeeld werd voor een schending van artikel 3 EVRM omdat de verzoekende partij een reëel risico op vervolging concreet aannemelijk had gemaakt en aan de bewijslast had voldaan, wat in hoofde van verzoeker niet het geval is. Aangezien verzoeker noch middels zijn verklaringen, noch aan de hand van de door hem bijgebrachte documenten aannemelijk maakt daadwerkelijk vervolgd te worden in zijn land van herkomst, zoals wordt toegelicht in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat, is er geen enkele reden om aan te nemen dat hij in geval van terugkeer naar Egypte een schending van artikel 3 EVRM zou dienen te vrezen.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat ook het EHRM het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Derhalve kan verzoeker niet volstaan met de blote bewering dat hij bij een terugkeer naar zijn land het slachtoffer zal worden van gewelddaden om aan te tonen dat artikel 3 EVRM zou zijn geschonden.

2.8.1. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker op generlei wijze aan dat hij in Egypte wordt vervolgd of geïsoleerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij in geval van terugkeer naar Egypte het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet uitmaakt.

2.8.2. Voorts oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "*Egypte. Veiligheidssituatie (update)*" van 10 mei 2016), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking "binnenlands gewapend conflict" betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité* / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Egypte, zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het

betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Met de loutere stelling dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Egypte alarmerend is, brengt verzoeker geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Uit deze informatie blijkt dat straatprotesten sinds het aantreden van president Sisi in mei 2014 zeldzaam zijn geworden. Ook de gewapende acties van de Moslimbroeders, die nog weinig van zich laten horen, lijken stilaan tot het verleden te behoren. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur echter fel toegenomen. Vele aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinaï (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinaï is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein. De meeste aanvallen van de Wilayat Sinaï vinden plaats in de noordelijke Sinaï waar sedert medio 2013 een militaire confrontatie bezig is tussen jihadisten en het Egyptische leger en politie. Dit conflict duurde voort in 2015-2016, en het aantal confrontaties tussen de Egyptische veiligheidsdiensten en de jihadisten werden zelfs talrijker. Het zwaartepunt van de strijd tussen de Egyptische veiligheidstroepen en Wilayat al-Sina bevindt zich in noordoost Sinaï en lijkt zich vooral te concentreren rondom drie districten, *in casu* Arish, Sheik Zuweid en Rafah. De Wilayat Sinaï maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bremmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Grootschalige aanvallen gericht tegen de Egyptische ordetroepen hebben bij de militairen en bij de politie bijzonder veel slachtoffers veroorzaakt. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van Wilayat al Sina gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De Wilayat Sinaï zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontsien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren. Naast de confrontaties in de Sinaï pleegt de Wilayat Sinaï af en toe aanslagen elders in Egypte, en dan vooral in Greater Cairo, waarbij soms burgerslachtoffers te betreuren vallen.

Gelet op de informatie gevoegd aan het administratief dossier, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Egypte subsidiaire bescherming toe te kennen. Daar verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Egypte gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.8.3. Tot slot wijst de Raad erop dat verzoekers bewering als zou de bestreden beslissing niet vermelden waarom hem het subsidair beschermingsstatuut niet kan worden verleend, feitelijke grondslag mist. Eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

2.9. De door verzoeker bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat ze de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen daar hieruit op generlei wijze kan blijken dat hij in Egypte om welke reden dan ook en door wie dan ook persoonlijk werd/wordt gevisieerd met het oog op vervolging.

2.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief

dossier blijkt dat verzoeker door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid om zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten en kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.11. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een juni tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

K. DECLERCK